

Poprvé sama doma

Dnes večer jsem měla být poprvé doma sama. Sama. Rodiče potřebovali do obchodu na rychlý nákup a já měla zůstat doma. Ani trochu se mi nechtělo, i když možná nějaká ta malá část mě se na tu samotu a dočasnou „volnost“ těšila.

Rodiče se tedy se mnou rozloučili a já z konce chodby sledovala, jak se dveře pomalu zavírají. Trochu to vrzlo, a nakonec se ozvalo jen malé „dum“. Dveře se zaklaply. Chvíli jsem na ně zírala, než jsem pomalu docupitala do kuchyně. Rychle jsem přisunula dřevěnou taburetku k oknu, abych viděla, jak naše šedé auto odjíždí. Hupla jsem na stoličku, při čemž jsem se málem převrátila dozadu. Opřela jsem se o okno a stoupla jsem si na špičky. Viděla jsem, jak auto mizí za zatáčkou a zvuk jeho motoru utichl. Najednou se rozhostilo ticho. Naprosté, podezřelé a nezvyklé ticho.

Sestoupila jsem z taburetky a vydala jsem se zpět do pokoje. V pokoji byla tma a ticho na stejné úrovni. Pomalu jsem se rozhlížela po pokoji a přemýšlela, jak zabít čas. Rozsvítila jsem světlo a promnula si oči, které zřejmě změnu z polotemného pokoje na bíle osvětlený špatně nesly. Šla jsem ke stolečku za účelem si malovat. Bylo mi vcelku jedno, co nebo jak, jen jsem měla chuť malovat. Sedla jsem si na židli a vzala červenou pastelku. Civěla jsem na prázdný papír dobrých pár sekund, než jsem začala nervózně dlachtit pastelku v ruce. Přemýšlela jsem o tom, co tam rodiče tak dlouho dělají, nebo co může „pro krista pána“ trvat tak dlouho na rychlém nákupu. Upřímně ani nevím, jestli mě víc ovládala nuda, nebo bezdůvodný vztek. Dost možná obojí. Spíš určitě obojí.

Moje vlastní myšlenky mě začínaly nudit také, což opravdu dobré nebylo. Z vlastní usilovné vůle jsem křečovitě sevřela pastelku a nakreslila kytičku. Obloučky jako okvětní lístky, hezky pomalu jsem táhla pastelkou po papíře, aby to alespoň trochu vypadalo. Kytička hotová a já spokojená. Ale jen na chvíli... Pastelku a kytičku jsem nechala v pokoji a vydala jsem se do obýváku.

Všude se rozprostíralo ticho a jediné, co bylo slyšet, bylo řapání mých bosých nohou. V obýváku jsem opět vyhoupla na taburetku a pozorovala ulici. Bylo šero a na obloze se začínaly objevovat první zářivé a růžové červánky. Před oknem na parapetu stála v bílém plastovém květináči fialová orchidej. Chvíli jsem zírala na prázdnou ulici, než jsem svoji pozornost zaměřila právě na onu květinu. Nahnula jsem se a přičichla si k ní, doufaje, že ucítím její vůni. Květiny jsem měla docela ráda a orchideje obzvlášť. K mé smůle jsem ale ucítla pouze vlhkou a podivně nakyslou vůni její půdy. Povzdychla jsem si, když vtom se moje oči zaměřily na něco úplně jiného. To něco mělo šest tenkých bílých nohou a pevně se to drželo na stonku orchideje.

Oči se mi ve strachu rozšířily a já málem spadla z taburetky dolů na zem. Rychle, opravdu rychle jsem seskočila a utíkala do pokoje. Zmocnila se mě hrůza při pomyšlení na to, kolik tady ještě takových stvůr je. Křečovitě jsem popadla deku a schovala se pod ni. Oči jsem měla dokořán otevřené a byla jsem tak trochu strnulá strachem.

Po několikaminutovém šoku jsem toho měla dost. Prázdného domu, tiché ulice i pavouka v obýváku. Pouze jsem uvažovala o tom, co bude dál. Nakonec jsem udělala to nejlepší, co jsem mohla. Hlava mi klesla a já zavřela oči. Můj stisk na dece polevil a já se pomalu odebrala do hlubokého spánku. Byla jsem ráda, spánek je totiž univerzální a nejideálnější řešení na vše.